

Tiszatájon

Térdigérő pipacstóban állok,
onnan nézem e kedves világot,
mely a füzes partok szelíd karján
folyót ringat át a rónaságon,
soha megunt, drága Tiszatájon...

Itt fakadtam csókból... Itt is élek,
s ha elhívnek, mindig idetérek.
Olyan vagyok, mint hűséges
hóvvél;
hazájáért akárhol foly' vére,
csak visszatér régi őrhelyére.

Nézem, nézem, szerelmesen nézem
szép hazámból nyert legszebbik
részem,
és hallgatom harcos dobbanását.
A nagy Költő s betyárokká úzótt
hős legények szíve vér a fű közt.

Nem szomorít: lelkesít az emlék.
Viharaink népiünket nevelték,
egyetlen csepp vér sém hullt
háiba!
Győzelemről győzelemre értelt
mának a múlt roppant elégtételt!

Eszem-szívem tárulkozik rája,
az új arcú, épülő szép tájra.
— Záhonytól le Szegedig, a rónán,
két oldalán a csendes Tiszának
sürgés-forgás, meddig ja szem
láthat.

Tiszalöknél emberek és gépek
friss forrását fakasztják a
fénynek,
— s a folyón is eretvágnak kissé,
italt hozó, bő csatornát ásnak
ezeréve szomjas Hortobágytak.

— S hol a csendőr löszert nem
kímélve,
vezényszóra lött az éhes népre:
„Viharsarok” traktorajtól hangos.
A nép földjét szántják, nem
az úrét.
— Nótáskedvűbb, rigabb minden
újév!

Távvezeték acéllábon vágta
Duna felől a szolnoki tájnak.
Szén erejét küldi áram útján
Salgótarján a testvérhez, hozzánk.
— Hányféle táj! De egyetlen
ország!

Szeged alatt Tito, haj, betörne.
De fegyverünk élesre van töltve!
Őrizzük a szövőgyári gépek
barátságos, vidám dübörgését...
Őrizzük a hazánkat, — a békét!

Térdigérő pipacstóban állok,
s büszkén nézem ezt a friss
világot:
esőnk, napunk, szellőnk ez az élet,
jelent nevel, jövőt ringat áldón
itt felénk is, az új Tiszatájon...

ANDRÁS SÁNDOR

Úti képek

1.

Mohón harap a zöldes vízbe
a mindig-falánk vaslapát,
halad a nap mind feljebb tűzve
az égen arany zászlaját,
A parton békés óriások
— zöldruhás hegyek — fekszenek,
egyiknek sziklafoga csillan,
ahogy hangtalan felnevel.

2.

Sűrű erdő borul a hegyre,
e sűrű erdőt nézem én,
nézem, szemem lassan behunyom,
és színes kép szökken elém:
Délceg, hegyek közt a Cementmű,
mint fehér emlékoszlop áll,
gépzaj dübög a kéklő égre,
s karcsú, kémények füstje száll.

3.

Ott a határ. Ki veszi észre?
Ott túl az a táj épp olyan,
akár hazám. Mesgyéket tüntet
a lányosléptű, ifjú béke,
s tanúként zúg a vén folyam.

4.

Testvéri vér e csendes vízbe
nem hullik soha, soha már,
a parti fák közt nem lesekszik
ugrásra készen a halál.
Ezer esztendő útvesztője
végleg magunk mögött maradt,
megleltük egymást, és megcsendül
a dal a parti fák alatt.

5.

A zöld jüzesben arcod látom,
rámcsillan kedves mosolyod,
úgy rémlik, zizkó levelek közt
aranybólszótt hajad lobog,
s ahogy hajlik a fűzfavessző.
Kedvesem, reád gondolok.

6.

Fut a hajó, oldalán állok,
nézem, hogy forog a kerék;
vállamra szürke alkony libben,
szívemben hajnal tüze ég.
Szívemben merész vággyak kelnek,
s akár lenn a gőz, hevesen
lúktet bennem e szép világot
betöltő boldog szerelem.

NÉMETH FERENC

A Tisza partján

Kis parti erdőn járom az avart,
halkan susogva fut tovább a víz.
Tápé felől a szellő neszt zavar,
a város felől gyárkürt hangja hív.

Ott túl a táj most végtelen vetés,
hullámszik zölden és lassúdan nő.
S mit régtől tudtam, mint az érverést,
belémnyilallt, mint ébredő erő.

Itt a Tiszánál sem kékebb az ég,
s a föld sem gőzöl forróbb illatot,
mégis most nyílt ki, ahogy soha még,
a legvalóbb varázs: hogy magyar vagyok:

Hisz egyszerű ez, szinte semmiség,
mint az, hogy élek és gondolkodom,
ha semmiség az: bennem tüzzel ég,
hogy ez a föld a szülőm s otthonom.

Magyar voltomban testvér ez a föld,
ez hordja múltunk dicsét, szégyenét,
és e dicsőség belém kedvet önt,
szégyene pedig gyűlöletre készít.

S jóvendőnk hordja, amit rá írunk,
tízmilliónyi mai magyarok,
amit örököl lányunk és fiunk,
s így az életünk nem, kicsiny dolog.

Mert sors, legnagyobb sorsnak részese,
az óceánba befutó kis ér,
midőn az élet lángoló szesze
megvilágítja, hogy ki mennyit ér.